Schubert András

Történetek a Bárkabárból

12. történet

Misi gondolatai már a zárás körül jártak. Újabb rendelés aligha volt kilátásban. Azon tűnődött, hogy a zongorához ül, és valamilyen dallal emlékezteti a vendégeket a közelgő búcsúra. „Fizetek főúr, volt egy feketém" – jutott eszébe a Seress Rezső sláger, aztán tovább folytatta magában: „meg egy életem, amelyet elrontottam én". Ezt azért nem kívánta a legmegátalkodottabb vendégeinek sem.

Gondolatai azonban félbeszakadtak, mert váratlanul nyílt az ajtó, és egy férfi lépett be rajta.

„Huhh, de sötét egy alak!" – ez volt Misi első reakciója.

Nem a szürke akárhány árnyalatát viselte magán. Csak egy árnyalat volt található rajta: a fekete. Széles karimájú fekete puha kalapja alól kivillantak göndör fekete hajtincsei, arcán fekete borosta, vastag, fekete szemöldöke alatt villogó fekete szemek. És mindehhez minden egyes ruhadarabja is fekete volt. A hatvanas éveket idéző fekete garbó, különlegesen szabott fekete zakó, fekete farmer, fekete, hegyesorrú cipő.

Egy gyors pillantással körülnézett a bárban, majd a bárpulthoz indult. Az első, riasztó benyomás igen hamar szertefoszlott. Szeme és szája mosolyra húzódott, és mélyen zengő, barátságos hangjával lefegyverezte Misit.

– Jó estét, barátom! Remélem, nem jöttem túl későn. Sürgősen szükségem lenne egy kávéra és egy konyakra. Talán amilyet ott hátul, a hölgynél láttam. Az ő ízlésében megbíznék.

Misi már jó pár éve vezette a bárt, sokszáz vendégen edződött, ritkán lepődött meg bármin is. Most mégis felkapta a fejét.

– Természetesen, uram. Netán ismeri a hölgyet?

– Eddig még nem volt szerencsém hozzá. De ritkán csalódom emberismeretemben. Főleg, ha nőkről van szó – tette hozzá valamivel halkabban.

Azt Misi pontosan tudta, hogy Sára asszony, a nyugalmazott rendőr alezredes behunyt szemmel, szél ellen is érzékeli a bár minden rezdülését. Ezért azon a félmosolyon sem lepődött meg, amit Sára asszonytól kapott, amikor tekintetük legközelebb összeakadt. Nem volt kétsége, hogy a pianissimo kóda sem kerülte el a figyelmét.

Elkészítette a kávét, kitöltötte a konyakot (Hennessy VS), és a férfi elé helyezte. Ő elégedetten bólintott, szakszerűen megforgatta a

konyakospoharat, és beszívta az ital illatát. Mielőtt belekortyolt volna, egy kedves mosoly kíséretében a poharat Sára asszony felé emelte.

Misi számára egy újabb meglepetés következett. Sára, akit Misi talán még sohasem látott a vendégek közül bárkivel is szóba állni, egyértelmű mozdulattal az asztalához invitálta a fekete jövevényt. A férfi bocsánatkérően biccentett Misi felé és elfogadta a meghívást.

A többi vendég lassan, Misi buzdítása nélkül is tudomásul vette a záróra közeledését. Misit elfoglalta a számlák készítése, és figyelme elterelődött Sáráról és az új vendégről. Csak akkor figyelt fel újra, amikor a férfi újból a pulthoz lépett, hogy fizessen. Misi nem állta meg, hogy meg ne kérdezze:

– Most sem csalta meg az emberismerete?

A férfi talányos mosollyal válaszolt:

– A konyak valóban remek választás volt. A kitűnő kávé viszont egyedül önt dicséri.

– Nem volt túl erős ezen a késői órán?

– Pont erre volt szükségem. Most indulok munkába. A tanulságos beszélgetés is nagyon jókor jött.

Ezzel fizetett és sietősen távozott. Az ajtóból még barátságosan visszaintett Sárának.

A vendégek egymás után távoztak. Sára még befejezte a soron lévő keresztrejtvényét, majd akkurátusan összecsomagolt, gondosan megvizsgálta, nem maradt-e egy korty kávé vagy konyak a pohár alján, és ő is induláshoz készült.

Misit furdalta a kíváncsiság, hogy milyen közös témát találhattak ők ketten, de csendben maradt. Egyfelől még hosszú ismeretségük után is tapintatlanságnak érezte, hogy a nő magánügyét firtassa, másfelől pontosan tudta, hogy felesleges megszólalnia, Sára asszony tökéletesen olvassa a gondolatait. Nem volt ez másképpen most sem.

– Érdekes jelenség, ugye? A fekete arszlán – tette hozzá mosolyogva.

Misinek tetszett ez az elnevezés, bár nem tudta, hogy ismernie kellene-e valahonnan. Történelmet tanított hajdan, irodalomból legfeljebb helyettesített, ha nagyon muszáj volt. Hamar megkapta a választ.

– Ne törje a fejét. Ez egy régi történet. Az én történetem.

– Vele?

– Ó, dehogyis! Ő még meg se született akkor.

Misi most már kérdezés nélkül is tapintatlannak érezte magát, hogy – akárcsak gondolatban is – Sára magánéletébe tolakodott, és gyorsan elköszönt törzsvendégétől. Sára asszony búcsúzóul még megjegyezte:

– Valami azt súgja nekem, hogy fogunk még vele itt találkozni egyszer-kétszer.

Úgy látszott, hogy ez alkalommal nem vált be Sára előérzete. Teltek-múltak a hetek és a „fekete arszlán" nem tűnt fel a bárban.

Egyik délután azonban Kurucz rendőrőrmester tett látogatást szokásos körútján. Misi már készítette is neki szokásos kávéját: hosszú kávé, kevés tejjel, sok cukorral. Az őrmester élvezettel kevergette az italt, és közben – mintegy mellékesen – a mobilján egy fényképet mutatott Misinek. A fekete arszlán volt az.

– Nem látta mostanában errefelé?

– Hetekkel ezelőtt járt itt egyszer. Azóta nem láttam.

Majd egy korábbi esetből okulva megkérdezte:

– Tettes vagy áldozat?

– Ó, egyelőre egyik sem. Csak egy furcsa figura, aki még furcsábbakkal van körülvéve. Nem árt szemmel tartanunk.

– Hát akkor csak tegye a dolgát, őrmester úr. Szólni fogok, ha bármi hírem lesz az ön számára.

– Kösz, Misi. Jó munkát!

Ahogy az őrmester elment, Misi Sára asszonyra pillantott, hogy reagál-e az eseményekre bármilyen módon. De a nő látszólag tökéletesen elmerült a rejtvényfejtésben. Amikor Misi kiszolgálás közben egészen közel ért az asztalához, halkan csak ennyit mondott:

– Ugye, mondtam, hogy még találkozni fogunk vele.

Misi vállat vont és nem fűzött hozzá semmit. Ha valamit tudnia kellene, azt majd úgyis időben megtudja. Erre azonban megint hetekig kellett várni.

Ezúttal is közeledett a záróra. Misi azonban most a zongoránál ült, és egy kedves fiatal pár – alkalmi vendégek – kérésére játszott egy számot. Ekkor lépett be a fekete arszlán. Most nem volt egyedül. Egy zaklatott külsejű fiatal nő volt vele. Misi felállt volna a zongora mellől, de a férfi határozottan jelezte, hogy csak folytassa. Ő pedig a nővel együtt habozás nélkül Sára asszony asztalához sietett, aki azonnal letette rejtvényfejtő ceruzáját, és hellyel kínálta az érkezőket. Misi megértette, hogy neki most itt más feladata nincs, mint hogy a zenével lekösse a vendégek figyelmét, és hagyja, hogy az asztaltársaság nyugodtan beszélgethessen.

A nyugodtság azonban nem igazán volt jellemző az érkezőkre. Sára asszony egy ideig homlokát ráncolva hallgatta őket, majd elővette a telefonját és néhány halk, határozott mondat után el is tette.

Néhány perc sem telt el, és megérkezett Kurucz őrmester. Civilben jött egy idősebb férfi társaságában. Misi már találkozott vele, a kábítószer-

csoport munkatársaként mutatkozott akkor be neki. Misi nem hagyta abba a zongorázást, csak egy barátságos intéssel üdvözölte az új „vendégeket", akik egyenesen Sára asztalához siettek. A vizit nem tartott sokáig. Hamarosan az egész társaság felállt, és együtt köszöntek el Misitől. A fekete arszlán és a fiatal nő is nyugodtabbnak látszott, mint amikor berontottak.

Misi még eljátszott egy-két számot, majd finoman jelezte, hogy közeledik a záróra ideje. A vendégek ezt láthatóan fájó szívvel vették tudomásul. Az időközben lejátszódott kis intermezzo láthatóan (vagy látszólag?) senkiben nem hagyott mély nyomot.

Misi újból elhatározta, hogy nem fog kíváncsiskodni. Ami rá tartozik, azt úgyis megtudja, ami pedig nem, azt Sára sem fogja elárulni neki, hiába a majdnem barátság.

A történet vége most olyan lesz, mint egy Poirot elbeszélésé, azzal a különbséggel, hogy Sára nem hívta össze az összes életben maradt szereplőt egy kastély fogadószobájába, csak Misit hívta meg az asztalához, hogy elmondja neki, amit tudnia érdemes erről az ügyről.

Az arszlán gazdag és idős bevándorló szülők egyetlen gyermeke. A szüleit hamar elvesztette, a gazdagságra jobban vigyázott. Ifjabb éveiben hosszú és eredménytelen küzdelmet folytatott orvosegyetemi tanulmányaival. Pontosabban elérte azt az eredményt, amire valójában vágyott: kiterjedt baráti kapcsolatrendszerre tett szert, valamint számottevő élettapasztalatokra a pesti éjszakai életben. A doktori címet a legkevésbé sem ambicionálta.

Megszerzett tőkéjét sajátos módon kamatoztatta. Éjszakai baráti körében sajnálatosan sokan szorultak ilyen-olyan orvosi segítségre. Urológia, venerológia, addiktológia, hepatológia voltak a legkeresettebb szakterületek. Barátunkhoz mindig bizalommal fordulhattak; diszkréten és megbízhatóan tudta a pácienseket a legalkalmasabb szakértőhöz irányítani. A rászorulóknak fizetési kedvezményeket is ki tudott eszközölni, sőt, volt rá eset, hogy teljesen átvállalta a kezelési költségeket. Azt mondhatjuk, hogy ezzel a sajátos „ügynöki" tevékenységgel legalább olyan emberbaráti szolgálatokat tudott tenni, mintha maga vett volna sztetoszkópot, gégetükröt vagy sebészkést a kezébe.

Ráadásul, nem győzte hangsúlyozni, nem kötelezte őt az általa megvetően csak „hipokritoszi eskünek" nevezett erkölcsi előírás: módjában állt csak annak segíteni, akit ő arra érdemesnek talált. Úgy érezte, erre neki szüksége van a szabadságérzetének megőrzéséhez.

Szerencsés testi és lelki adottságai segítségével ő maga ellen tudott állni a kísértések romboló következményeinek. Bár semmilyen területen

nem fogadott absztinenciát, el tudta kerülni kockázatos életvitele csapdáit. Gondjai csak akkor támadtak, ha valamelyik védence súlyosabb konfliktusba került akár a törvénnyel, akár az alvilág sötét erőivel. Ez történt most is. A fiatal nő – nehéz lenne megmondani, hogy valóban akaratlanul-e, ahogy ő állítja – lebuktatta az egyik dílerét, aki kegyetlen bosszúval fenyegette. Kétségbeesésében az arszlánhoz fordult, pedig sejthette, hogy ez legkevésbé sem orvosi probléma. Ő pedig hirtelen ötlettől vezérelve újonnan szerzett ismeretségétől remélt segítséget.

Nem is hozhatott volna jobb döntést. Sára asszony biztos kézzel navigálva a törvény és a törvénytelenség Szküllái és Kharübdiszei között megtalálta a révbe vezető utat. Innen aztán már a rehabilitációs szakembereken múlik, hogy mi lesz a nő sorsa.

Misit a jövőnek ezek a rejtelmei már nem igazán foglalkoztatták. Egy kérdést azonban nem tudott nem feltenni Sárának.

– Azt árulja el nekem, hogy maga, aki annyira visszahúzódó és bizalmatlan mindenkivel szemben, miért fogadta szinte egy pillanat alatt a bizalmába ezt a férfit?

Sára Misi szemébe nézett és elmosolyodott.

– Tudja, Misi, maga remekül játszik egy hangszeren: a zongorán. Ő más hangszereken játszik legalább ilyen remekül.

Misi értetlen tekintetétől Sára mosolya hangos nevetésbe váltott.

– A nőkön.

És hogy Misi döbbenetét tovább fokozza, még hozzátette.

– És lehet, hogy maga eddig még nem vette észre, de én is nő vagyok.

Ezzel visszaásta magát a keresztrejtvényei közé.

Misinek meg nem jutott jobb az eszébe, odaült a zongorához, és eljátszotta a múltkoriban félbehagyott vagy talán el se kezdett Seress Rezső slágert.

Fizetek főúr.mp3